

๕๖

ขันติ

ขนฺตี ปรมฺ ตโป ตีติกฺขา นี่แหละจำไว้เถอะ หนฺิงจำไว้เถอะ
ชายก็จำไว้เถอะ พระพุทธเจ้าให้นิพพานไว้ชัดๆ ทีเดียว ให้นิพพาน
ไว้ชัดๆ ทีเดียว หนฺิงจะไปนิพพาน ก็ตั้งอยู่ในความอดทน ชาย จะ
ไปนิพพาน ก็ตั้งอยู่ในความอดทน

ถ้าไม่อดทนไปนิพพานไม่ได้ ต้องอดทนกันจริงๆ เห็นด้วย
ตาก็สักแต่ว่าเห็น ได้ยินด้วยหูก็สักแต่ว่าได้ยิน ได้กลิ่นด้วยจมูกก็
สักแต่ว่าได้กลิ่น ได้รสด้วยลิ้นก็สักแต่ว่าได้รส ได้สัมผัสด้วยกายก็
สักแต่ว่าสัมผัส ได้รู้แจ้งทางใจก็สักแต่รู้ จะไปเอาเป็นขึ้นเป็นอัน
ใช้ไม่ได้ ก็สักแต่ว่าไปเท่านั้นแหละ มันจะเป็นอย่างไรก็ช่างมัน

ก่อนที่จะเราจะเกิดมา รูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ
ธรรมารมณ์ มันก็มีอยู่ กำลังจะเกิดมาปรากฏอยู่ในบัดนี้ รูป เสียง
กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ธรรมารมณ์เหล่านี้มันก็มีอยู่แล้ว เราจะตาย
ไปเสีย รูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ธรรมารมณ์เหล่านี้มันก็มีอยู่
แล้ว เราจะไปเป็นเจ้าของมันไม่ได้หรอก มันไม่ใช่ของใคร มัน
เป็นของกลางๆ

ถ้าเราจะไปเป็นเจ้าของของกลาง มันจะเป็นอย่างไร? เรา
จะต้องตระหนกละชิ ใจนี้เห็นสติวิกาลไป

เราไปในทะเล นั่งเรือใบ เรือกล หรือเรือกลไฟใหญ่ก็ตาม พอไปถึงทะเลก็ตืออกดีใจ หัวเราะร่าเริง นี่ของข้าๆ ไม่ใช่ของใคร ของข้าแท้ๆ ใครจะมายุ่งไม่ได้ ทะเลของข้า ไม่นะ? มันจะถือทะเลเอาเข้าแล้ว เป็นของๆ มัน เราจะว่าไงล่ะ...

อีกคนหนึ่งไม่เช่นนั้น เข้าไปในป่าใหญ่ๆ มันก็ยืนหัวเราะร่าเริงว่าไอ้ป่านี่ของข้าๆ เอาละซีๆ จะว่ายังไงมัน ไอ้คนนี้ยังงไม่ว่า หากว่าหญิงเป็นยังงไม่ว่า หากว่าชายเป็นยังงไม่ว่า สติมันถึงได้วิกาลไปแล้วละเจ้านั้นแน่ **เราจะหาว่ามันบ้าเข้านั้น**

เพราะทะเลเป็นของใคร มันก็เป็นของกลาง ใครจะเอามันได้ ป่าก็เป็นของกลาง ใครจะเอามันได้

มันไปเดินในอากาศ ไปพบอากาศว่างๆ โอ้ๆ อากาศว่างๆ เดินไปบนอากาศ นี่อากาศของข้าของกู ใครจะมายุ่งไม่ได้ มันก็ถือของมันมันคงทีเดียว เราก็จะเอาอีกแล้ว ไอ้ไม่ได้การละโว้ย จะต้องระวังกระโจนเครื่องบินระรอก นี่เราจะต้องตกใจอย่างนี้

นี่ฉันใด เรามาถือเอารูปเป็นของๆ เรา เป็นอย่างไงบ้าง เอาไอ้รูปนี้ของข้าของข้าล่ะ เราจะเป็นยังงบ้างนึกดูซิ รูปของข้ารูปใครล่ะ? รูปสามีภรรยา รูปบุตรเด็กดา รูปถ้วยโถโอชาม มันอย่างนี้แหละ นี่ของข้า เออ..อ้ายนี้มันจะเป็นยังงล่ะ ใจคอมันจะเป็นยังงแล้วหรือ เราจะถามใจคอเป็นอย่างไรว่แล้วนี่ เพราะไม่รู้จักของกลาง ไปถือว่าของข้าไปเสียหมด

นี่ไปยึดถือเอาอย่างนี้ ยึดถืออย่างนี้ผิดหรือถูก

ผิด...ผิดจากขั้นดี ผิดจากความอดทน ขั้นดีไม่ใช่ประสงค์
อย่างนั้น **ขั้นดี อดทนจริงๆ อดทนและอดใจด้วย**

ยินดีในรูป เสียง รักใคร่ในรูปเสียง ให้ใจขาด ยินดีก็ยินดี
ไป รักก็รักไป **อดทน เฉย ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้เสีย ทำเป็นไม่เอาใจใส่
เสียอย่างนั้นแหละ**

รูปก็อดทนเสีย เสียงก็อดทนเสีย ยินดีในกลิ่นก็อดทนเสีย
ยินดีในรูป ก็อดทนเสีย ยินดีในสัมผัสก็อดทนเสีย ไม่ยุ่งกับมันหรือ
ยินดีอารมณ์ที่เกิดกับใจก็ไม่ยุ่ง

**วางใจเป็นกลาง หยุด เฉย ยึดแน่นเชียวอย่างนี้ อย่างนี้
คนมีปัญญา อย่างนี้คนเห็นถูก อย่างนี้คนทำถูก อย่างนี้คนมีขั้นดี
อดทน**

นี่แหละอดทนอย่างนี้แหละใช้ได้

อดทนอย่างนี้แหละไม่ไปไหนละ

ไปนิพพานตรงทีเดียว

ถ้าอดทนได้อย่างนี้ไปนิพพานทีเดียว